శీలమా? అదియేమి?

మరో ఇర్వై కథలు

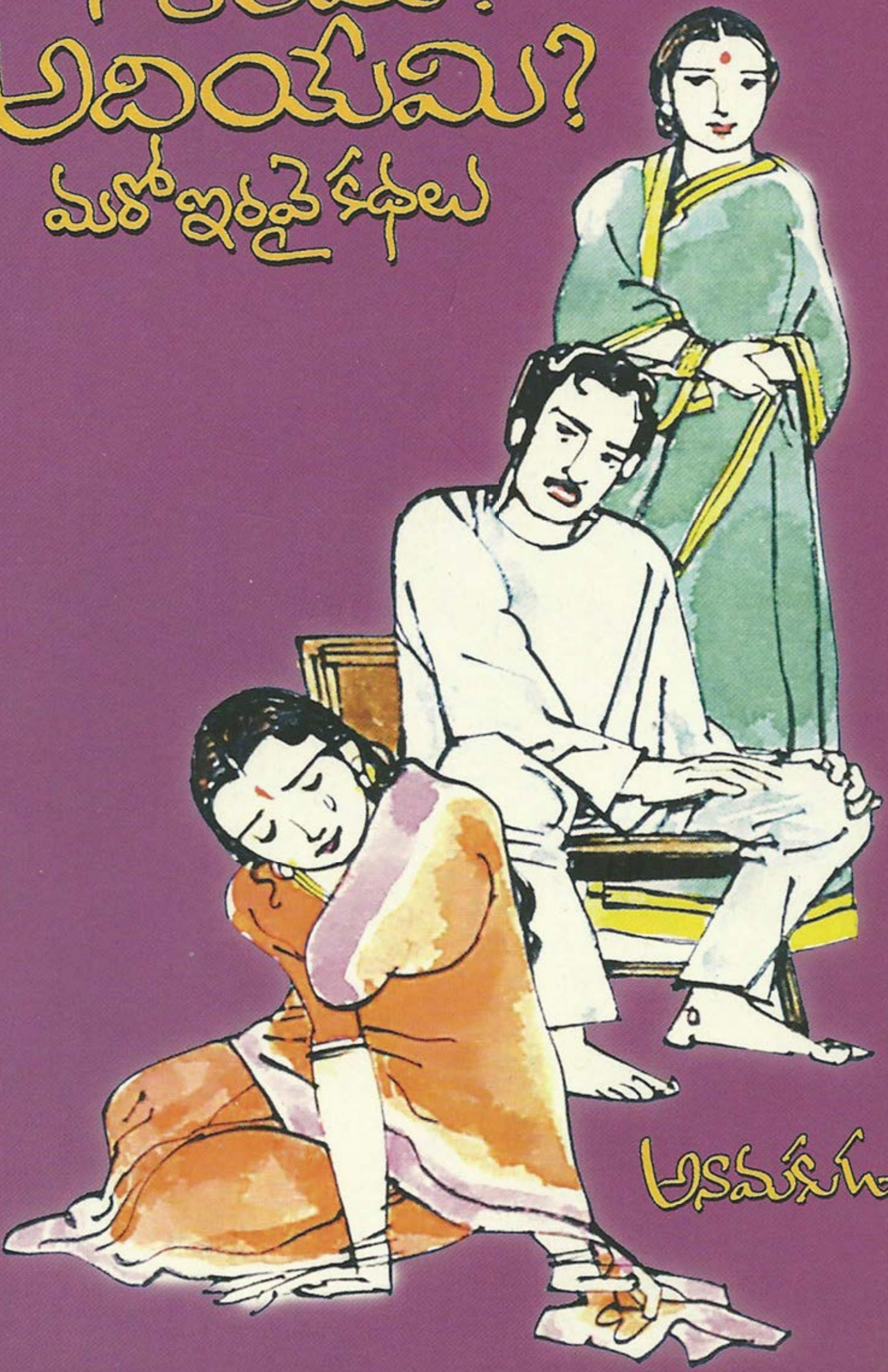

అనమకుడు

శీలమా? అది యేమి?

అనామకుడు

వాహిని బుక్ ట్రస్ట్

1.9.286/3 విద్యానగర్. హైదరాబాద్ 500044

SEELAMA? ADI YEMI? *(Anthology of Short Stories)*
by **ANAAMAKUDU**

First Edition : , 2006

Publication No.

© Dr. A.S. Ramasastri

Cover Design :
BAPU

Illustrations :
Bali, Chandra, Chandu, Gopi, Karunakar and Ponnapalli

Produced & Published by :
Vahini Book Trust (V.B.T.)
1-9-286/3, Vidyanagar
Hyderabad - 500 044.

A
Service Oriented
Institution
Administrated
by
Y.V.S.R.S. SAI

For Copies :
Vahini Book Trust, 1-9-286/3, Vidyanagar, Hyderabad - 500 044.
Visalandhra Book House, Bank Street, Hyderabad & Other Branches
Navodaya Book House, Opp: Aryasamaj Mandir, Badi Chowdi, Hyderabad
Navayuga Book House, Sultan Bazar, Hyderabad.
Navodaya Publishers, Governorpet, Vijayawada.

Typesetting:
Rachana Entinti Patrika, Hyderabad - 500 044

Text & Title Printed at :
Charita Impressions, 1-9-1126/B, Azamabad, Hyderabad - 500 020

Total Pages : 104

Price : Rs. 50/- US $: 5

ISBN 81-88512-

అంకితం

కృతజ్ఞతలు

ముందుగా....

❖ దాంపత్య ఋతుసంహారము .... ముళ్ళపూడి వెంకటరమణ 6

కథాక్రమం....

❖ రమణీయం 8

❖ న యయౌ న తస్థౌ 20

❖ అంకురం 27

❖ ఓ దశాబ్దం.. 37

❖ మధురం.... మధురం.... 48

❖ చతుర్థాంకం 54

❖ అవునా? 69

❖ అలిగిన వేళ 77

❖ వానప్రస్థం 84

అనుబంధ కథ :

❖ ఏకపత్నీవ్రతం 95

ముందుమాట

ముందుమాట

ముందుమాట

అనంతం

దూరంగా బయల్దేరిన నీటి అల ఒకటి నెమ్మదిగా ఒడ్డుకి చేరుకుని, ఒక్కసారిగా విరిగి, నురుగై ఇసుకమీద పారి, మళ్ళీ కడలిలోకి చేరిపోతోంది.

అల తరువాత అల – మళ్ళీ అల – అలా అలలు వస్తున్నాయి, పోతున్నాయి.

నిమిషానికిన్నిసార్లు కొట్టుకోవాలని తెలిసిన గుండెలా ఉంటుంది సముద్రం – కెరటాలు తీరాన్ని చేరి వెనక్కి వెళ్ళిపోవడం చూస్తుంటే. గుండె సవ్వడులలానే కడలి కెరటాలలో కూడా మార్పులుంటారు.

చంటి పిల్లని పక్కన పడుకోబెట్టుకుని తల్లి జోకొడుతున్నట్లు మెల్లగా చప్పుడు చెయ్యకుండా వస్తాయి కెరటాలు ఒక్కోసారి. ఒక్కోసారి పిల్ల అల్లరిని సహించలేని తల్లి కోపంలో అరిచినట్లు ఇంతెత్తున లేచి దగ్గరకొస్తే కొడతానన్నట్లు విరుగుతాయి కెరటాలు. పిల్ల ఆటలకి మురిసిపోతూ నవ్వే తల్లి కిలకిలల్లాగుంటాయి అలల సవ్వడులు ఒక్కోసారి. మరోసారి ఘోషిస్తూ తీరం దగ్గరికి చేరి మూలుగుతున్నట్లు విరుగుతాయి కెరటాలు. పిల్ల బాధని చూడలేని తల్లి ఆవేదనలా ఉంటుంది సముద్ర కెరట ధ్వని అప్పుడు.

మనుషులలోలానే తనలోనూ మూడ్స్ ఉన్నట్లూ, ఆ మూడ్స్‌ని కెరటాల సవ్వడుల ద్వారా ప్రకటిస్తున్నట్లూ ఉంటుంది సముద్రం. అప్పుడప్పుడు ప్రశాంతంగా ఉంటుంది. ఒక్కోసారి కోపగిస్తున్నట్లుంది. ఇంకోసారి నవ్వుతున్నట్లుంటుంది. మరోసారి ఏడుస్తున్నట్లుంది.

కానీ ఎప్పుడూ భయపడుతున్నట్లుండదు.

అలలు ఆగిపోతాయన్న భయం కడలికి ఉన్నట్లు లేదు.

కడలి ఒడ్డున కూర్చుని అలలను చూస్తున్న రామ్మూర్తికి మాత్రం ఆ భయం ఉంది.

కడలి కెరటాలు ఆగిపోతాయన్నది కాదు రామ్మూర్తి భయం – తన గుండె కొట్టుకోవడం ఆగిపోతుందేమోనన్నది అతని భయం. అది చావు భయం. చావంటే

చచ్చేంత భయం.

ఆరున్నర పదులు నిండిన రామ్మూర్తి ఆరోగ్యవంతుడు. ప్రతిరోజూ ఉదయమో, సాయంత్రమో ఇంటి నుండి ఓ కిలోమీటరు దూరంలో ఉన్న బీచ్‌కి నడిచి వచ్చి తిరిగి నడిచి ఇంటికి వెళ్తుంటాడు. ఒక్కోరోజు రెండు పూటలా వస్తాడు. అంతదూరం నడిచినా అతనికి ఆయాసం రాదు. చలికాలంలో సముద్రపుటొడ్డున గడిపినా జలుబు చెయ్యదు. ఏదన్నా అనారోగ్యంతో పోతానన్నది కాదు రామ్మూర్తి భయం – హఠాత్తుగా గుండె ఆగి చచ్చిపోతానేమోనని అతని భయం.

రెండు రోజుల నుండి పీడిస్తోంది ఆ భయం రామ్మూర్తిని.

రెండు రోజుల క్రితం అర్థరాత్రి ఎందుకో హఠాత్తుగా మెలకువ వచ్చేసరికి ఒళ్ళంతా చెమట పట్టి ఉంది. గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది. అలా వేగంగా కొట్టుకుంటున్న గుండె ఒక్కసారిగా ఆగిపోతుందేమోననిపించింది. దాంతో భయం మొదలైంది. మంచం మీద నుండి లేచి పక్కన టేబుల్ మీద ఉన్న గ్లాసులోంచి కొంచెం నీళ్ళు తాగాడు. గుండె దడ తగ్గినట్లుంది. అయితే భయం తగ్గలేదు. గుండె ఆగిపోయి తను చచ్చిపోతానేమోనన్న ఆలోచన పోలేదు. దాంతో ఇంక ఆ రాత్రికి నిద్రపట్టలేదు.

తెల్లారి కొడుకూ, కోడలూ లేచాక వాళ్ళతో ఈ సంగతి ప్రస్తావిద్దామనుకున్నాడు, కానీ మనవడితో కాస్సేపు ఆడుకుంటే ఆ ఆటలలో ఈ భయం పోతుందని ఊరుకున్నాడు.

కోడలిచ్చిన కాఫీ తాగుతున్నా పేపర్ చదువుతున్నా కొడుకు విశేషాలు వివరిస్తున్నా తోటలోకి తీసుకెళ్ళి మనవడు తనతో ఆడుతున్నా రామ్మూర్తి భయం తగ్గలేదు. పైకి వేరే పనులు చేస్తున్నా మనస్సులో మాత్రం మరణం గురించి ఆలోచనలు పోవడం లేదు.

స్కూలుకి మనవడూ, ఆఫీసుకి కొడుకూ వెళ్ళిపోయాక తీరిగ్గా భోజనం చెయ్యడం అలవాటు రామ్మూర్తికి. కోడలు వడ్డిస్తుంటే మెతుకులు కలుపుతున్నాడే కానీ ముద్ద గొంతు దిగటం లేదు. గొంతులో ఏదో అడ్డుగా ఉన్నట్లు, గుండెలో ఎంతో భారంగా ఉన్నట్లు అనిపిస్తూనే ఉంది.

"ఏంటండీ, మామయ్యగారూ – సరిగ్గా తినడం లేదు?" అని అడిగింది కోడలు.

"నిన్న రాత్రంతా నిద్ర పట్టలేదు. ఒళ్ళంతా ఏదోలాగుంది" అన్నాడు సమాధానంగా రామ్మూర్తి.

"రాత్రి చాలాసేపు టీ.వీ. చూస్తూండిపోయారు. పడుకోవడం ఆలస్యమై నిద్ర పట్టుండదు. భోజనం చేసి కాస్సేపు నడుం వాల్చండి. నిద్రపోయి లేస్తే సుఖంగా

ఉంటుంది" అంది కోడలు.

"ఇప్పుడయినా నిద్ర పట్టాలి కదా!" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

కోడలు ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఎందుకు పట్టదని కోడలు అడిగితే తన భయం సంగతి చెప్పవచ్చునని ఎదురు చూశాడు. కోడలు అడగలేదు. అయినా చెప్పేద్దామా అని తీవ్రంగా అనిపించింది. కానీ, నాకు భయంగా ఉందని ఆ అమ్మాయితో చెప్పడం చిన్నతనంగా అనిపించింది రామ్మూర్తికి.

ఏదో భోజనం అయిందనిపించి గదిలోకి వెళ్ళి మంచం మీద నడుం వాల్చాడు. ఒంటరిగా ఉంటే భయ ప్రభావం ఎక్కువగా ఉన్నట్లు అనిపించి హాల్లోకి వెళ్ళాడు. కోడలు ఏదో రాసుకుంటోంది. రామ్మూర్తిని చూసి రాయడం ఆపి, "ఏమన్నా కావాలా?" అని అడిగింది. ఏమీ అక్కరలేదన్నట్లు తల ఊపి, గదిలోకి వెళ్ళి, అక్కడ ఉండలేక మళ్ళీ హాల్లోకి వచ్చి సోఫాలో కూర్చున్నాడు. ఆశ్చర్యంగా చూసి కోడలు – "ఏమీ తోచడం లేదా?" అని అడిగింది.

"తోచకపోవడం గురించి కాదు. రోజూ మాత్రం నేను చేసే పనులేం ఉన్నాయి తోచడానికి? ఇంటిపనీ, బయటపనీ, నా పనీ – అన్నీ నువ్వే చూస్తున్నావుగా?" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"మీరు చేసినన్నాళ్ళూ మీరు చేశారు. ఇప్పుడు చెయ్యడం మా కర్తవ్యం" అంది కోడలు.

రామ్మూర్తికి కావలసినవన్నీ జాగ్రత్తగా చూసి చేస్తుంది కోడలు. అయితే వాళ్ళిద్దరికీ మధ్య కబుర్లు ఉండవు ఎక్కువగా. మావగారితో అవసరానికి మించి మాట్లాడ్డానికి సిగ్గుపడుతున్నట్లుంది కోడలు. రామ్మూర్తికి కూడా కల్పించుకుని మాట్లాడాలని ఉండదు. కొంచెంసేపు కూర్చున్నాక, తను కూర్చోవడం వల్ల కోడలు రాసుకోవడం మానేసిందని చూసి మళ్ళీ గదిలోకి వెళ్ళాడు రామ్మూర్తి.

పరిస్థితి మామూలుగానే ఉంది. తన పరిస్థితికి ఏడుపు వచ్చేటట్లయింది రామ్మూర్తికి. తల్లిదండ్రులూ, భార్యా పోయినప్పుడు కూడా ఏడుపు రాని రామ్మూర్తికి ప్రస్తుతం ఏడుపొచ్చేస్తుందేమోననిపించింది.

తన పసితనం తనకి గుర్తులేదు. స్కూల్లో చదువుతున్నంత కాలం సమయమంతా చదువులోనే గడిచిపోయింది. తనకి కావలసినవన్నీ అమ్మా, నాన్నలు చూసి పెట్టేవారు. తన్నెంతో ప్రేమగా పెంచారు వాళ్ళు. తన్ని కాలేజీలో, ఉద్యోగంలో చేర్పించే పని నాన్న చూశారు. ఇంట్లో తన అవసరాల్ని అమ్మ చూసింది. పెళ్ళయ్యాక అంతా భార్య చూసుకునేది. తల్లిదండ్రులు పోయాక తనకి అన్నీ తనే అయి చూసింది భార్యే.

భార్య పోయేసరికి పిల్లలు పెద్దవాళ్ళయ్యారు. కూతురు పెళ్ళయి బొంబాయిలో ఉంది. సంవత్సరానికోసారి వచ్చి చూసి వెళ్తుంటుంది. కొడుకు సరేసరి. తన అదృష్టం కొద్దీ కోడలు కూడా అలాంటిదే అయింది. తన కసలు కష్టాలంటే పెద్దగా తెలియవు. అందుకేనేమో ఈ భయం పెద్ద కష్టంగా కనిపిస్తోంది. ఇలా కూర్చుని ఉంటే చావు ఆలోచనలే వస్తాయి –

అని అనుకుంటూ లేచి హాల్లోకి నడవబోయి, మళ్ళీ కోడలి పని చెడిపినట్లవుతుందని గదిలోనే ఉండిపోయాడు.

సాయంత్రమయితే వాకింగ్‌కి వెళ్ళవచ్చు. తనలాగే వాకింగ్‌కి వచ్చి బీచ్‌లో కూర్చునే తన వయస్సు వాళ్ళని కలవచ్చు. వాళ్ళతో కబుర్లు చెప్పుకుంటే మనస్సు తేలికపడచ్చు – అని అనుకుని సాయంత్రం కోసం ఎదురు చూడసాగాడు. ఎదురుచూడ్డం రామ్మూర్తికి అలవాటులేని పని. అతనికి కావలసినవి అతను ఎదురుచూడకుండానే అమరుతూ ఉంటాయి. పొద్దున్న కాఫీ దగ్గర్నుండి, రాత్రి పాలదాకా అతని తల్లో, భార్యో, కోడలో సమయానికి అందిస్తూనే ఉన్నారు. సాయంత్రం దాకా ఎదురు చూడ్డం రామ్మూర్తికి కష్టమైన పని అయింది. గడియారం కేసి చూస్తుంటే అది తిరుగుతున్నట్లుగా అనిపించలేదు. గడియారం ఎప్పుడూ ఒకేలా తిరుగుతుంది. చూసేవాళ్ళ మానసిక పరిస్థితిని బట్టి అది తొందరగానో, నెమ్మదిగానో తిరుగుతున్నట్లు ఉంటుంది.

ఈ విషయం రామ్మూర్తికి తెలియనిది కాదు. తన జీవితంలోనే అలాంటి అనుభవాలు చాలా ఉన్నాయి. డిగ్రీ పరీక్షలకి ప్రిపేరవుతున్నపుడు పరీక్షల రోజులు తొందరగా రాకూడదనుకుంటే, అవి తొందరగా వచ్చేసేవి. పరీక్షలయ్యాక రిజల్ట్సు తొందరగా రావాలనుకుంటే రోజులు ఎప్పటికీ గడిచేవి కాదు. పెళ్ళయిన కొత్తలో రాత్రుళ్ళు తొందరగానూ, పగళ్ళు నెమ్మదిగానూ గడిచేవి. ఇవన్నీ తెలిసినా సమయం గడవనట్లూ, గడియారం తిరగనట్లూ అనిపిస్తూనే ఉంది రామ్మూర్తికి.

బాగా ఆలోచిస్తే మనిషికి మంచి చెడ్డలు, తప్పొప్పులు బాగా తెలుస్తాయి. అయితే సరిగ్గా ఆలోచించడంతోపాటు మనిషికి ప్రేమ, ద్వేషం, కోపం, భయంలాంటి కొన్ని ప్రాథమిక అనుభూతులు ఉన్నాయి. వాటి ప్రభావం వల్ల మెదడు చెయ్యగలిగిన మంచి చెడుల విచక్షణని వదిలేసి హృదయం నిర్దేశించే ఆవేశపు పనులు చేస్తాడు మనిషి. ఆ ఆవేశమే ఒక్కోసారి ఒక మతం వాళ్ళ చేత మరోమతం వాళ్ళ ప్రాణాలు తీయిస్తుంది. అదే ఒక్కోసారి భర్తచేత భార్యను కొట్టిస్తుంది. కొంపలకి నిప్పంటింపచేస్తుంది. ఆలయాలను కూల్చేయిస్తుంది. అన్నదమ్ములను విడగొడ్తుంది. మనిషి మానసిక వ్యథలకు, ఆందోళనలకు అదే కారణమవుతుంది.

రామ్మూర్తిని పట్టుకున్న చావు భయం అతన్ని నిలవనియ్యడం లేదు. సమయం గడపనియ్యడం లేదు.

ఎవరెలాంటి గొడవల్లో ఉన్నా, ఎంతటి మానసిక సంఘర్షణ అనుభవిస్తున్నా తిరిగే గడియారం తొందరగా తిరగదు. అలాగని ఆగిపోదు, అయిదవ్వాల్సిన సమయానికి అయిదయింది.

వాకింగ్‌కి వెళ్ళొస్తానని కోడలితో చెప్పి బయల్దేరాడు రామ్మూర్తి. బీచ్ దగ్గరికి వెళ్ళేసరికి కొందరు స్నేహితులు చేరుకుంటున్నారక్కడికి.

వాళ్ళంతా అరవై, అరవైఅయిదు పైబడ్డవాళ్ళే. ఒకరిద్దరు ఎనభైకి దగ్గర పడుతున్నారు. రోజూ సాయంత్రం అందరూ కలిసి రాజకీయాల గురించో, ఆటల గురించో మాట్లాడుకుంటారు. పెన్షనర్స్‌కి గవర్నమెంటు చేస్తున్నవో, చెయ్యనివో, చెయ్యగలిగినవో – పన్లను గురించి చర్చించుకుంటారు. కొడుకులూ, కూతుళ్ళ గొప్ప పనుల గురించి చెప్పుకుంటారు. వాళ్ళు అల్లుళ్ళూ, కోడళ్ళూ చెయ్యాల్సిన పనుల గురించి చెప్పుకుంటారు. చాలా మందికి ఇళ్ళల్లో ఏవో గొడవలుంటాయి. రామ్మూర్తికి సామాన్యంగా చెప్పుకునేందుకు ఏమీ గొడవలు లేవు. అయితే ఈ రోజు తన సమస్య గురించి చెప్పాలనుకున్నాడు రామ్మూర్తి.

అప్పటికే ఒక పెద్దాయన తన బాధను వివరిస్తున్నాడు –

"ఇవన్నీ చూస్తుంటే నాకు చచ్చిపోవాలని ఉంది. కొన్నాళ్ళ క్రితం దాకా నేను ఇంటి పెద్దను. నన్ను గౌరవంగా చూసేవాళ్ళు. మా వాడికి ఉద్యోగం వచ్చి పెళ్ళయినప్పటి నుంచీ, నేను ఇంట్లో ఉన్నానో, లేనో కూడా పట్టించుకోవడం లేదు. ఇంట్లోఊరికే తిని కూర్చునే వాడిలా కనిపిస్తున్నాను వాళ్ళకి. వాణ్ణి పెంచి, చదివించి, పెద్ద చేసింది నేను. ఆ మాత్రం కృతజ్ఞత వాడికి కానీ, వాడి పెళ్ళానికి కానీ లేదు. పొద్దున్న కొంచెం కాఫీ ఇస్తే పాలు అయిపోతాయని కష్టపడిపోతుందది. దాని మొగుడు ఇలానే పుట్టాడని అనుకుంటోంది. వాడికీ ఓ చిన్నతనం ఉందనీ, అది నావల్లనే గడిచిందనీ అనిపించదు దానికి. వాళ్ళని నేనీరోజు ఏమీ అనలేను. అంటే నా తిండి ఎలా గడుస్తుంది? చచ్చినట్లు పడుండాలి. ఇలా బిచ్చగాడిలా బతకడం కన్న చావడం నయం!"

పెద్దాయన కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిలిచాయి. గొంతు గద్గదమైంది. ఇంక మాట్లాడలేక ఆపేశాడు. పక్కనున్న ఇంకో ఆయన సమాధానపరుస్తున్నట్లు చుట్టూ చెయ్యివేసి కండువాతో కళ్ళు తుడిచి –

"ఇది వృద్ధాప్యంలోని సమస్య. అనుభవించక తప్పదు. అనారోగ్యం, నిరాదరణ,

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/kbook.php?id=95